

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μαζωτός <μαζώνω, παρ' ὃ καὶ μαζώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς, ἀσυνάθροιστος ἔνθ' ἄν. : Μάζωξε τὰ πράματά σου, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μείνουν ἀμάζωτα πολλαχ. Συνών. ἀμάδευτος, ἀμάζευστος.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνελέγη ὁ καρπός, ἀκαρπολόγητος, ἐπὶ δένδρων ἔνθ' ἄν. : Ἡ μ' λγα εἶνι ἀμάζουνη ἀκόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἰλαιοὺς ἀμάζουχτις πολλαχ. Συνών. ἀρράβδιστος, ἀτίναχτος.

ἀμάθεια ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀμάθεια.

Ἄγνοια, ἀπαιδευσία. Συνών. ἀγραμματισία, ἀγραμματωσία, ἀγραμματωσύνη.

ἀμάθευτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀμάθιφτος βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαθευτός <μαθεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Παθ. ὁ μὴ καταστάς γνωστός σύνηθ. : Ἐμεινε τὸ πρᾶμα ἀμάθευτο. 2) Ἐνεργ. ὁ οὐχὶ συνηθισμένος, ἀδίδακτος, ἄπειρος Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Πβ. ἀμαθής, ἀμαθήτευστος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμαθής ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀμαθής.

Ὁ μὴ μαθὼν, ἀπαιδευτος ἔνθ' ἄν. : Παροιμ.

Κάλλια γέρωσ μαθητής, | πάρα νέος ἀμαθής

(προτιμότερος εἶναι ὁ ὀψιμαθὴς γέρων τοῦ ἀμαθοῦς νέου, ἄξιος τιμῆς καὶ ὁ βραδέως διδασκόμενος) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 130,192. Πβ. ἀμάθευτος, ἀμαθήτευστος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμαθήτευστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Σίφν. — Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀμαθήτευστος.

1) Παθ. ὁ μὴ μαθητεύσας, ὁ μὴ γενόμενος μαθητής κυρίως τέχνης τινὸς Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ.

β) Ὁ μὴ γενόμενος γνωστός Σίφν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Πρᾶμα ἀμαθήτευστο. 2) Ἐνεργ. ὁ ἐστερημένος πείρας, ὁ μὴ μαθητεύσας, πρωτόπειρος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Πβ. ἀμάθευτος, ἀμαθής, ἀμάθητος.

ἀμάθητος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. ἀμάθητους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμάθετος Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Κεραι. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Ἡπίτ. ἀμάθ'τος Ἡπ. ἀμαθ'τος Ἡπ. ἀμάθ'τους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμάθητος. Ὁ τύπ. ἄμαθ'τος ἐτονίσθη κατὰ τὸ συνών. ἄμαθος.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμελέτησέ τις, ὁ μὴ μελετηθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κεραι. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Μάθημα ἀμάθητο σύνηθ. Ἀμάθετον ἔχω ἀκόμην τὸ μάθημα μ' Κεραι. β) Ὁ μὴ γνωσθεὶς Πόντ. (Ὁφ.) : Ἀγοῦ ὁ λόγος ἀμάθετο ἔν' (ἀγοῦ = αὐτός).

2) Ἐνεργ. ὁ ἀγνοῶν τι, ὁ ἀδαὴς πράγματός τινος, ἄπειρος Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βογατσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) Σύμ. κ.ἀ. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. : Γνωμ. Ὁ μαθεμένος ἀμάθετος κ' ἴνεται (δὲν γίνεται) Ἰνέπ. || Ἄσμ.

Ξένος ἐγὼ κὶ ἀμάθητος δὲν ἤξερα τὸ δρόμο

Λεξ. Βυζ. β) Ὁ μὴ ἐξοικειωμένος εἰς τι, ἀδαὴς τινος σύνηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Κεραι. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀμάθητος τῆς δουλειᾶς Κύπρ. Ἀμάθητος ἀπὸ τέτοιες δουλειᾶς Σῦρ. Αὐτὸς εἶναι ἀμάθητος ἄνθρωπος, τί νὰ σοῦ κάμῃ; Κρήτ. Ἀμάθετος κ' εἶμαι Κεραι. Ἀμάθετος ἔς σὸ χόρεμα ἔς σὸ θέρισμα Ὁφ. Τώρα ἔπεσα κ' ἐγὼ ἔς τὴ δυστυχία κ' εἶμαι ἀμάθητος Σῦρ. Ἀμάθετα βόδια Καππ. || Παροιμ.

Ἀμάθητος βρακί βαλε, | σὲ κάθε τόπο τό χεζε

(ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν εὐημεροῦντος καὶ τὰ στοιχειώδη ἀγνοοῦντος) Κρήτ. κ. ἀ. Γνωμ.

Μὴν κλαίτε τὸν ἀμάθητο ὥσάν τὸν μαθημένο

(ὁ ἐν εὐτυχίᾳ διαβιώσας εἶναι μᾶλλον ἄξιος οἴκτου δυστυχίᾳς ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς δυστυχῆς) Πελοπ. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Ὡ θάλασσά μου οὐρανιά, μὴ πολλοουρανίζης

τὸ ἔγιός μου ναιν ἀμάθητος τοαὶ μὴν τὸν φοιρίζης

(φοβερίζης, ἀπειλῆς) Μεγίστ. Συνών. ἀσυνήθιστος.

Πβ. ἀμάθευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευστος, ἀμάθιστος, ἄμαθος.

ἀμάθιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀμάθιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαθιστός <μαθίζω.

Ὁ μὴ διδαχθεὶς τι, ἀδίδακτος ἔνθ' ἄν. : Ἀμάθιστος ἔν' ἀκόμαν καὶ κ' ἐξέρ' ντὸ θὰ λέη (καὶ δὲν ἠξεύρει τί θὰ εἴπη) Χαλδ. Τ' ἄλογον ἔς σὸ σεμέρ' ἀμάθιστον ἔν' (σεμέρ' = σαμάρ) Χαλδ. Πβ. ἀμάθευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευστος, ἀμάθητος, ἄμαθος.

ἄμαθος ἐπίθ. σύνηθ. ἄμαθους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄμαθος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110.

1) Ὁ μὴ μαθὼν, ὁ μὴ ἰδὼν τι, ἄπειρος σύνηθ. : Ἀμαθος ἀπὸ δουλειᾶ - ἀπὸ σκληραγωγία - ἀπὸ στενοχώριες - ἀπὸ τέτοια πράματα πολλαχ. Εἶνι πιδὶ ἄμαθου, θὰ πάθ' πουλλὰ κὶ αὐτὸ ὥσπου νὰ μάθ' Μακεδ. (Σισάν.) Ἀμαθους εἶνι οὐ δεῖνα κὶ ἀρουντάει ἄλλουσι Σκόπ. || Παροιμ.

Ἀμαθος ἀπὸ παλάτι | εἶδε φοῦρνο κ' ἐθαμάχη

(ἐπὶ τοῦ δι' ἄγνοιαν τοῦ καλυτέρου ἐπαινοῦντος τὰ εὐτελῆ καὶ ἀνάξια λόγου) ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,142. || Ἄσμ.

Ἐχω παιδιὰ ἀνήξερα κὶ ἄμαθ' ἀπὸ ντουφέκι

Ἡπ. Συνών. ἀκάτεχος, ἀνήξερος. 2) Ὁ μὴ ἐξοικειωμένος εἰς τι Ἀνδρ. Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) Πελοπ. (Αἴγ. Λακων.) : Ἀμαθα βόδια Χαλκιδ. Εἶναι ἄμαθος ἀπὸ τέχνη Πελοπ. (Αἴγ.) Εἶναι ἄμαθος τοαὶ πρωτάρης Εὐβ. (Ὁρ.) || Παροιμ.

Ἀμαθος παπούτσι φέρει, | κάθε πάτημα τὰ θώρει

(ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίως καὶ παρ' ἐλπίδα εὐτυχοῦντος καὶ ἐναβρυνομένου. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Πβ. Φιλολογ. Τηλέγρ. 1818 σ. 163 καὶ ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 11,132) Ζάκ.

Πβ. ἀμάθευτος, ἀμαθής, ἀμαθήτευστος, ἀμάθητος, ἀμάθιστος.

ἀμαϊνάριστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαϊναριστός <μαϊνάρω.

1) Ὁ μὴ καταβιβασθεὶς, ὁ μὴ ὑποσταλὴς, ἐπὶ ἰστίου καὶ σημαίας. 2) Μεταφ. ἀκαταπράυντος.

